

Geronimo Stilton

L'ILLA DELS DRACS

DEL

REGNE DE LA FANTASIA

-DOTZÈ VIATGE-

AMB DOS NOUS
TUFES I UNA
AVENTURA
EXTRA!

Estrella Polar

Geronimo Stilton

L'ILLA DELS DRACS
DEL
REGNE DE LA FANTASIA
-DOTZÈ VIATGE-

Estrella Polar

LA LLEGGENDÀRIA DRAGÒNIA

Estimats amics rosegadors, qui us hauria dit mai que us portaria a la llegendària Dragònia...

L'ILLA DELS DRACS?

Un lloc màgic, encantat, on els dracs es distingeixen pel coratge, la sinceritat, la saviesa, l'enginy i l'alegria! Seguiu-me, serà un viatge emocionant que us farà tremolar els bigotis! Paraula de rat honrat!

Però anem a pams. Tot va començar un tebi matí de primavera a Ratalona: els primers rajos de **SOL** que entraven per la finestra em van despertar. Quina alegria! Quina delícia! Era diumenge! L'únic dia en què no havia d'anar a la redacció i... Ai, quina badada, però si encara no m'he presentat: el meu nom és Stilton, *Geronimo Stilton*, i dirigeixo *L'Eco del Rosegador*, el diari més famós de l'Illa dels Ratolins. Doncs, com us deia, aquell matí podia roncar una mica més sota les flassades. Em vaig girar dins del llit, assaborint abans d'hora la llarga dormida que pensava fer, quan tot d'un plegat una música eixordadora es va escampar per l'aire...

Caram... d'on sortien aquells versos estridents?

La finestra estava tancada, la ràdio apagada i a casa no hi havia ningú més! Al cap d'una mica em vaig adonar que la cançó venia... del meu telèfon

MÒBIL!

M'havia oblidat que la meva neboda Trappy hi havia instal·lat un to de trucada de l'últim èxit del seu grup de música preferit!

Per fi vaig agafar el mòbil i vaig dir:

—Sí...?

Em va respondre una veu decidida:

—Ger, sóc Tea! No ets encara al llit, oi? Alça't, vesteix-te, prepara't! Necessito que em facis un favor. Pobre de mi..., un favor? A quina **aventura** em volia arrossegar la meva germana?

Tea va continuar:

—Has de substituir-me com a guia turístic!

—*Què... què... què?! Com a guia turístic?! —vaig exclamar.*

No entenia ni un borrall.

Tea em va explicar:

—*Tremula Noir*, la famosa actriu protagonista de moltes pel·lícules de Tenebrosa, ha vingut a visitar-la... L'havia de dur a fer una passejada turística per

Ratalona, però he hagut d'avançar una sessió fotogràfica. Per tant, l'hauràs d'acompanyar tu a voltar per la ciutat! Arribaran a casa teva d'aquí a uns deu minuts.

—**Deu minuts? Però si abans he de fer un munt de coses!**—vaig exclamar.

—Doncs afanya't! Gràcies, Ger! Et trucaré més tard per veure com va la cosa.

Clic!

Tea havia penjat!

Què... què... què?!

No hi havia temps per perdre!

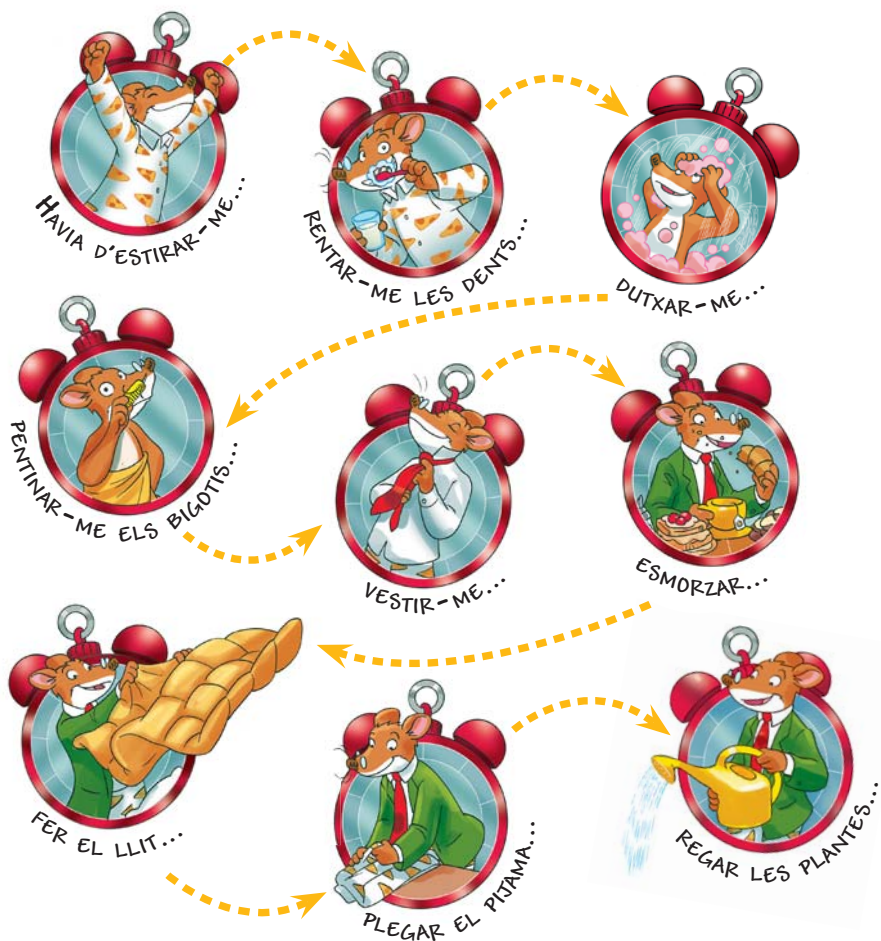
Tenia **DEU MINUTS** per: alçar-me i estirar-me,

rentar-me les dents, dutxar-me, pentinar-me els bigotis, vestir-me, esmorzar, fer el llit, plegar el pijama, regar les plantes de la terrassa i...

RIIIING!

Per mil formatges de bola dels cars, era el timbre de la porta! Tenebrosa i la seva amiga ja havien arribat!

La veu de Tenebrosa em va arribar forta i clara a través de la finestra tancada:

—Afanya't, xato meu! Que no estàs a punt? Au, no ens facis esperar!

Però per què, per què, per què m'havia de passar tot a mi?

NOMÉS UN PARELL DE COSETES!

Em vaig preparar en un tres i no res, com un llamp, a la velocitat de la llum.

Vaig baixar al pis inferior, vaig obrir la porta de bat a bat i vaig dir:

—Bo-bon dia!

En comptes de saltar-me al coll, com sempre, Tenebrosa es va quedar mirant-me immòbil.

ESTRANY, MOLT ESTRANY, ESTRANYÍSSIM...

Vaig saludar la seva amiga:

—Molt de gust, senyoreta N-Noir!

Tot mirant Tenebrosa, la rosegadora va respondre:

—No m'havies dit que el teu promès era un rat, honrat suposo, però tan creatiu!

Em vaig posar vermell com un pebrot:

—Bé... la veritat és que... no sóc el seu promès...

Tenebrosa em va clavar un cop de **bossa** i va dir:

*Quin paper
d'estrassa!*

—El meu xato sempre està de broma.

Oi que sí, xato? I ara vés a canviar-te...

A canviar-me? Per què? Què hi havia a la meva roba que no anava a l'hora?

Vaig mirar cap avall i... Ai, ai, ai... Quin paper d'**estrassa!** Amb les presses no m'havia adonat que m'havia deixat els pantalons del pijama posats! En un batiment de bigotis vaig pujar al dormitori, em vaig canviar i vaig tornar a baixar.

Aquest cop Tenebrosa em va saltar al coll i em va **petonejar** el morro:

—Ara sí que fas goig, xato meu! Serà un diumenge d'esgarrifances!

Quan la meva (*gairebé*) promesa em va deixar anar, vaig dir a la seva amiga:

—És un plaer conèixer-la, senyoreta Noir! Sé que ha actuat en moltes **PEL·LÍCULES** de Tenebrosa.

Trèmula va deixar anar una rialleta:

—Oh, quin ratolí més eixerit! Si vols em pots parlar de tu, estimat! La veritat és que gràcies al talent de directora de la *teva promesa* he guanyat un Caní de Platí i dos Hàmsters Feréstecs a la millor carrera!

—No! Ha estat gràcies a les teves interpretacions! Vas estar de xisquet a *El fantasma de la Vil·la Ullals*, i els **diaris** encara comenten el teu personatge a *Atac a la nau fantasma* —va dir Tenebrosa.

—Estimada, gràcies, però el mèrit és realment teu —va insistir Trèmula.

—Doncs jo et dic que és teu!

—I jo et dic que no!

Vaig ficar-hi cullerada:

—Ehem... perdoneu..., senyo... senyores, què us semblaria començar la visita per la ciutat? Podríem fer una passejada per la plaça de la Pedra que Canta...

Trèmula va brandar el cap i va dir:

—Jo, el que vull és anar... a **comprar!** Necessito un parell de cosetes per renovar el meu vestuari.

Tenebrosa va exclamar, entusiasta:

—Quina idea! Genial! Oi, xato?

Anar a comprar? Tea no me n'havia parlat, d'això... Però ara ja no podia fer-me enrere.

Deu parells de sabates, quinze bosses de mà i vint

vestits més tard, Tenebrosa i Trèmula encara m'estaven arrossegant per les botigues de Ratalona.

**I a veure si endevineu
qui portava
tots els paquets?
JO!**

Mentrestant, la meva germana Tea no parava de trucar per preguntar-me:

—Ja heu fet una passejada pel passeig marítim?
Les has portat a la plaça de la Pedra que Canta?
I al Mercat de les Pucses?

Per què, per què, per què m'havia de passar tot a mi?!

Mentre em posava un altre paquet entre les potes,
Tenebrosa va murmurar:

—Em penso que ja hem acabat, xato!

—Au, cap a casa... —vaig sospirar, alleujat.

Però la meva (*gairebé*) promesa va rebatre:

—No, xato. Ara que hem acabat amb les compres podem anar a l'exposició de Jo Ratolozz: **NORANTA-TRES SALES** al Museu d'Art Modern amb totes les seves obres més famoses!

Què, què, què?!

Noranta-tres sales?

—I en acabat anirem a sopar a aquell **restaurant** amb vistes sobre Ratalona —va afegir Trèmula—. Té cinc formatgets a la guia de restaurants *El rosegador golut!*

**AI, MARETA,
JO ESTAVA MORT,
DESTROSSAT,
FET A MIQUES!**

Estava tan cansat que gairebé em vaig adormir a taula mentre sopàvem...

Quan em vaig refer vaig dir:

—Estimades rosegadores, em penso que ha arribat l'hora d'anar a dormir!

Trèmula va esclafir a riure:

—Ha, ha, ha! El teu promès sempre està de broma, Tenebrosa.

Ara anirem a ballar!

